

אינה מעונינת בגילוי חוטפי!

אולם אחרי שענטין רשמן, שאלתי אותו מה יעזרו לו פרטים אלה ברגע זה? הוא הסביר כי עליו לקבל תמונה שלימה ממני. ההסבר נראה לי — אותה שעה.

★ ★ ★

ענטין נטין אסף את הניירות שלו ואמר שיקרא לי את דברי, כדי שאחתום עליהם. מתתי לישון. עיני נעצמו מאלהן. כל מחשבתי היתה לסיים את החקירה במהירות כדי שאוכל לחזור הביתה לישון. אולם ענטין התעקש להקרא לי את הכל. הוא הקרא בקול מנוסוגני, וכמעט נרדמתי. שמעתי מדבריו רק משפטים מקוטעים, ובכל רגע הוא היה שואל אותי: „אתה שומע? אתה מקשיב?“ כשסיים את ההקראה הארוכה התמתי על היריעה.

ענטין יצא גם הוא להתייעצות. נשארתי בחברת אדם לבוש אורחית. אחרי כמה דקות חזרי כל הקצינים לחדר. ואז החלה עלי הסתערות מצד כולם.

„זברין אינם מתקבלים על הדעת, סיפרת סיפור פנטסטי ואתה רוצה שנאמין לך?“ אמר ענטין.

„אתה שקרן גדול,“ אמר הקצין קנר, „אני מכיר את האבא שלך כאדם ישר, ואת הטבא שלך כאדם ישר, והנה אתה פושע. אפילו האבא שלך לא יאמין למה שסיפרת.“

„כל ההוכחות שבידינו מראות שסיפרת בלון גדול,“ אמר ענטין.

„אני יודע שהש.ב. לא עשה כלום בענין הזה,“ אמר אהרוני. „אתה בודה סיפורים מליבך.“

„אשתך סיפרה סיפור הפוך משלך,“ שיקר ענטין, „האם אתה תגיד שהיא משקרת?“

נוביק נראה אווירי מכולם

בנוביק, הקת"ם שה משטרת ישראל, ישב כל הזמן והביט בי בעיניים מרושעות. באתו רגע נדמה היה לי כקצין אכזר מתוך סרט. לפתע, התפרץ גם הוא: „איפה הגרביים שלך? אמרת שהלכת עם גרביים באותו יום. אמא שלך מסרה עדות שבכלל לא לבשת גרביים באותו יום.“

ראיתי שהם רוצים לשבור אותי, כדי שאחזור בי מדברי. נוביק נראה כאחילי שבכולם. „איך אמא שלי יודעת אם הלכתי עם גרביים או לא?“ שאלתי אותו, „היא בכלל לא גרה עמי.“

ראיתי שהם משקרים. התרשמתי שהם עצמם אינם מאמינים במה שהם אומרים. הבנתי שהם רוצים להכשיל אותי ולא לגלות את חוטפי. עתה התחלתי להתגונן: „אני מסרב להוסיף לומר דבר לפני שאדבר עם עורך הדין שלי,“ הכרזתי.

אז הגיע תורו של אהרוני. „האם אתה מוכן להבדק במכונת אמת כדי שנאמין לסיפור שלך?“ שאל.

עניתי באופן אינסטינקטיבי מבלי לחשוב: „כן!“

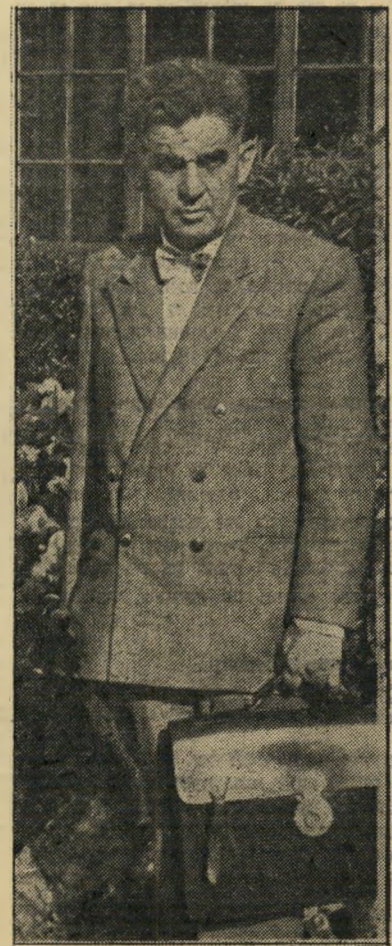
אולם ברגע שני חשבתי: מצד אחד הם אומרים שיש להם הוכחות שאני שקרן; בשביל מה הם צריכים את מכונת האמת?

אחרי מחשבה זו אמרתי: „אני מוכן להבדק במכונה, אולם קודם אני רוצה להתיעץ עם עורך הדין שלי.“

כולם יצאו להתייעצות.

★ ★ ★

מאותו רגע ואילך שוכנעתי סופית שהש.ב. או איזו שלוחה אחרת דומה לו — חטף אותי. לא יכולתי להסביר אחרת את ההסתערות המשוחפת עלי, שאחזור בי מסיפורי. אחרי כמה דקות הביאו אלי שני קציני משטרה ממעבדת המשטרה: את הקצין

המשפחה אשתו של תבור, שווי מית, ואביו, שמואל אל טבואר, עסקן ציוני-כללי וותיק, הואשמו שניהם בהשמצות המשטרה כאילו שיתפו פעולה עם תבור עצמו בביום הפשע. אלטבואר היה הראשון שהעלה את החשד כי בנו נחטף על ידי הש.ב. ופנייתו הנמרצת לחברי-כנסת נדמה, כנראה, לשחרורו של אלי עזי-ידי חוספיה.

נשיקת אם

זה עתה יצא אלי מבית-המעצר ביפו, אחרי שהוחזק עליידי המשטרה במשך 48 שעות. אמו, שעברה שלושה ימים מחרידים מנשקת אותו כששניהם בוכים מרוב התרגשות. מהשמועות שהפיצה המשטרה הסתבר שהורי אלי, „השתתפו בחטיפתו או לפחות ידעו על החוטפים וטשטשו את עקבותיהם.“

שור ואת ביל שפירא, המומחה לנשק של המשטרה. הם התלו לבדוק אותי. קודם כל בדקו את פני, וביל הבחין בחבורה בלחיי הימנית ואף אמר: „כן, רואים איכף את זה.“

אחר כך הוציאו חול מראשי. לא כעזרת שואב-אבק, אלא פשוט הניחו את ראשי על גבי גליון נייר על השולחן, ובידו נייער ביל שפירא קצת חול מראשי. לא החתימו אותי על חבילת החול. לקחו ממני את מכנסי, בהם הלכתי ביום אתמול, ונתנו לי את מכנסי החאקי הארוכים והרחבים של הקצין קנר. הם היו בדיוק כפולים ממידתי.

בתום הבדיקה החל השלב הבא בחקירתי במשטרה. היה זה שלב השידולים. התחיל בהם הקצין ענטין: „הסיפור שלך בדוי מתחילתו עד סופו. יש בו שלוש עבירות פליליות חמורות כלפיך. חבל לי עליך. אתה נראה לי כבחור טוב. בוא נשים סוף למשחק. ספר הכל כפי שזה קרה באמת.“

אליו הצטרף הקצין שור, שנשאר בחדר. זה עתה שלח את בגדי ואת החול שהוצא מראשי בידי ביל שפירא למעבדה, ואמר שאת תוצאות הבדיקה אפשר יהיה לקבוע בעוד כמה ימים. אבל הוא כבר ידע מה תהינה התוצאות. „החברים שלך שפכו לך את החול בדאש,“ אמר, „שום דבר לא מצאנו. מחר בבוקר יביאו אותך בפני שופט ונוכח את הכל. כל הסיפור שלך פנטסטי.“

אני מודה שאילו הייתי אורח שלי, שהיה קורא על מאורע מעין זה בעתון הייתי רואה אותו גם כן כפנטסטי וכבלתי-מתקבל על הדעת. אולם כל זה קרה לי, כל זה עבר עלי, ארתי חטפו, ארתי חקרו, ארתי החזיקו בחולות, עלי איימו. האם האנשים האלה הם מטומטמים, שינסו לשכנעני שלא אירע לי כלום?

אחרי שנאמס לי לענות להם, אמרתי להם שאיני רוצה לענות יותר על שאלות.

מכניסים אותי לתא בודד

ענטין נקט אז בשיטה אחרת, פסיכולוגית יותר. הוא ניסה לשכנע אותי כי חברי למערכת חטפו אותי.

„לשם מה?“ שאלתי.

„לשם פירסומת לעתון,“ היתה דעתו של ענטין.

הוא הסביר לי שחברי בגדו בי, שהם רוצים עכשיו להפילני בפה, לכן מוטב לי שאגלה הכל עליהם, אחרת אשב כמה שנים בבית-הסוהר בגללם. בקושי התאפקתי מלצחק, השידולים ארכו לסירוגין כמה שעות. עניתי על כולם, שמה שסיפרתי בעדותי היא האמת. אז הודיע לי ענטין שאני עצור. ביקשתי ממנו להתקשר עם עורך הדין תמיר.

על זאת השיב לי: „אתה תתקשר עמו מתי שאנחנו נרצה, ולא מתי שאתה תרצה.“

מכונתי סטישן-ואגון בצבע בן לקחה אותי לבית-המעצר ביפו. לפני שהוכנסתי לתא תבעתי שיביאו לי רופא. רעדתי מקור, והייתי רעב. לא היה בכיסי כסף. קצין לבוש אורחית הילחה לי לירה כדי שאוכל להזמין תה במזנון השוטרים. השעה היתה ארבע לפנות בוקר. הייתי בחקירת המשטרה משעה שמונה בערב.

בא הרופא. הוא מצא שיש לי חום, וכי גרוני אדום. ד"ר אלקלעי, רופא קופת חולים ביפו, הזריק לי זריקה וביקש שיכניסוני לתא נפרד. לקחו ממני את חפצי והובילוני לאורך מסדרונות אפלים, עד לתא. ואמנם הכניסו אותי לתא נפרד — תא צר, בו עמדה רק מיטה אחת. היתה לו דלת פלדה אטומה, והיה שם רק צוהר קטן אחד ליד התקרה, בגודל של 25 סנטימטר מרובעים. הוא היה מסורג.

התא היה לח וקר. התכרבלתי מתחת לשמיכות וניסיתי להירדם. לא יכולתי לעצום עין. כל רגע שעה נפתח פתח קטנטן בדלת תאי, ומישהו האיר בפנס אל פני, כדי לברר אם לא ברחתי עדיין. לבסוף נרדמתי. התעוררתי כעבור שתיים.

בבואי למקום נאמרו לי שעלייך דלתי יושב סוהר, שיענה סוהר. לא נענית. התחלתי לדפוק שהתעוררתי הרגשתי רצון עז לעשות את צרכי. קראתי לסוהר. לא נענית. התחלתי לדפוק בדלת הפלדה בכל כוחותי. לי היה נדמה שהרעשתי את כל בית-הכלא. אולם אף שוטר לא בא. המשכתי לדפוק על הדלת ברציפות, כחצי שעה. את כל זעמי על העמל שנגרם לי עם מעצרי כיליתי בדלת.

אהרוני „האיש הטוב“

לכסוף התיאשתי. עשיתי את צרכי על רצפת התא וישבתי כל העת צר על המיטה. לא היתה לי אפשרות להצית סיגריה, כי בבואי לבית-המעצר נטל השוטר את הגפרורים מכיסי. רק לסוהר התורן מותר להחזיק גפרורים, והוא המצית את האש בסיגריות לפי בקשת העצירים.